

„Като тамшна дѣвица нѣма даже царица, —

„Ехъ, чутовни сж тамъ хубавици :

„Бузки — рози червени, устни — али мерджени,

„А очитѣ пѣкъ — ясни зорници.

„Едно врѣме и ази, кога бѣхъ като вази,

„Въ Полша ходихъ мома да си сгледамъ —

„Па и днесъ, отъ тогава, ме сърдце наболява

„Зарадъ нея, натамъ като гледамъ“.

Войни татка оставатъ, катъ орли отлетяватъ,

А да чака самъ старецъ останѣ.

Ей година минува ; Будрисъ взе да тжгува :

„Ехъ, раздрѣфа месата имъ врана . . .“

Пада снѣгъ отъ небето, конь лѣти прѣвъ полето :

Кейстутъ въ бурка огънѣлъ е плячка —

„Бре кога се промѣнѣ и какво ми домѣнѣ ?

„Я да видимъ?“ — „Ехъ, татко, полячка!“

Буря зла е, студъ стѣга. Конникъ прѣвъ поле бѣга.

А въ ржцѣтъ му бурка е черна.

„Я да видимъ пѣкъ тоя, шо ми носи отъ боя?“

— „Снаха, татко, — полячка е вѣрна.“

Буря зла не прѣстава ; другъ се конникъ задава,

Ала вечъ се Будрисъ не втелесва,

А имъ казва „честито“ — па засмѣнъ дяволито

За три свадби той гости калесва.

—————

Библиотека на
Советския Союз
Москва